

[Hans Hansen.]

paa private Hænder, og som er officielt ansat og konstateret, skal indbetales af Staten til Kommunerne, der saa skal fradrage Beløbet for den enkelte Skødehaver i hans kommunale Afgifter.

Dette er egentlig kun Udtryk for et simpelt Billighedshensyn, thi man kan efter vor Mening ikke uden videre fratage Folk deres Ejendom ved at opkræve Renten af den Grundværdi, der er købt og betalt i Henhold til herskende Retstilstande, uden at begaa Uret. Naar jeg ser paa den højtærede Indenrigsministers Forslag til Omlægning af den kommunale Ejendomsbeskatning, kan jeg se, at ogsaa han har været klar over de Vanskeligheder, der er — det bærer hans Forslag tydeligt Vidnesbyrd om. Ikke fordi jeg mener, at den Uret, man der ved vilde begaa, er større end den, der begaas ved andre Konfiskeringer, der har fundet Sted og særlig har fundet Sted under Venstres Styre ved de mange Skattelove, men denne Konfiskering vilde dog være endnu mere ensidig end dem, vi hidtil har set, og særlig være rettet mod en bestemt Kategori af Formueanbringelser.

Noget saadant vilde jeg ansæ for en Urimelighed overfor den fattige Skødehaver og en storstilet Gavepolitik overfor andre Formueejere, som vilde faa den samme Fordel af Skattelettelsen. Jeg tror, det er taabeligt at tro, at det er muligt at komme videre ad Grundskyldsvejen uden en redelig Erkendelse af de Vanskeligheder, det fører med sig. Selv om Forslaget her giver en Afkortning i Grundskyldens Paaligning overfor Prioriteringen, er dette ikke tilstrækkeligt til at sikre, at der ikke sker Skødehaveren Uret, og jeg skal ved Forslagets Behandling i dette høje Ting nærmere gøre Rede herfor.

Denne Amortisering af Grundværdien er fastsat til 50 Aar med $\frac{1}{2}$ pCt. aarlig og svarer nogenlunde til den almindelige Amortiseringstarif, der anvendes i Kreditforeninger. Desuden vil et saadant Afdrag virke som en øjeblikkelig Krisehjælp overfor de gældbundne Skødehavere, ved Siden af at det paa en redelig Maade fra Aar til Aar indfører en Reform, der vil aabne Mulighed for Ungdommen til at komme ind i Erhvervslivet og komme i Gang uden Statsstøtte, og uden at man behøver, som der synes at være en stærk Tendens til i Øjeblikket, at gøre Staten mere til en Kreditforening end til noget andet.

I 3die Afsnit omhandles en Formueafgift, hvis Størrelse er bestemt af, hvor stor Statens Gæld er i det Øjeblik, For-

slaget vedtages, og tillige bestemt af, hvor stor den paa private Hænder værende Grundværdi er, naar Overgangstiden fra Skat til Skyld tager sin Begyndelse.

Af Bemærkningerne til Afsnittet om Formueafgiften fremgaar, hvorledes denne Formueafgift, der foreslaas som Afløsning af den nuværende Formue- og Indtægtskat til Staten, til Dels hviler i sig selv, og her bliver Spørgsmaalet for Bedømmelsen af denne Formueafgift, om man ønsker, at Statens Gæld forrentes og afdrages af de nuværende Formueejere, eller om det fremtidige Arbejde skal deltage heri — det forrykker ikke i væsentlig Grad den Finansplan, der er opstillet.

Der foreslaas en Formueafgift paa Grundlag af Statsgældens Størrelse, altsaa til Forrentning og Amortisering af denne indenfor en Aarrække af 25 Aar, hvortil der skal bruges aarlig, saaledes som jeg før har haft Lejlighed til at fremføre det herfra, 94,8 Mill. Kr. Dertil kommer yderligere en Formueafgift, der omfatter det Beløb, nemlig de 24 Mill. Kr., som skal bruges til Afdrag i den Grundværdi, der er paa private Hænder — i alt en Formueafgift paa 118 Mill. Kr. eller, hvis man vil regne det paa en anden Maade, ca. 1 pCt. af den skattepligtige Formue, som Skattevæsenet i dette Øjeblik har at regne med.

Det foreslaas, at denne Formueafgift skal fastsættes ved særlig Lov, fordi en saadan Formueafgift kan gennemføres paa forskellig Maade alt efter Rigsdagens Bestemmelse og Gældens Størrelse i det givne Øjeblik. Den kan gennemføres som en Kuponbeskatning paa Obligationer og Værdipapirer eller ved Udstedelse af Obligationer paa nuværende Formuer til Forrentning og Afdrag i en Aarrække. Vi vil gerne have fastslaaet, at nuværende Formuer skal hæfte for Statens Gæld, og at de Formuer, der er anbragt i Jord, ikke alene skal bære Overgangsvanskelighederne ved Grundskyldens Indførelse.

I sidste Afsnit foreslaas de i Lov Nr. 149 af 10. April 1922 § 1 og Lov Nr. 304 af 22. December 1927 paalignede Indkomst- og Formueskatter til Staten ophævet, da Formueafgiften efter nærværende Forslag træder i Stedet herfor. Desuden foreslaas det at ophæve Bestemmelserne om Grundskyld, Ejendomsskyld og Grundvurdering i Lov Nr. 352 af 7. August 1922, der ligeledes afløses af nærværende Lovforslag. Endvidere foreslaas Bestemmelserne i Lov Nr. 83 af 31. Marts 1926 om kommunal Grundskyld ophævet, og endelig foreslaas den kommunale Ejendomsskyld nedsat med $\frac{1}{25}$